

V roku tisícím osmistém,
a to v osnaštyrycátém,
počal Košut bojovati,
ľid fašeň sužovati
v zemi Uherské.

Tenkráte byl lid zmámený;
nevěděli, čí sú, sami,
či Maďara, či cisara,
čili Uherškého kráľa
poslúchat mají.

88:

Z Léskovské Doliny.

O ty Čier-ná Ho-ro, čo tak smutne sto-jíš, o ty Čier-ná Ho-ro,

čo tak smutne sto-jíš, povedz mi len, povedz, dze je Ko - va-čo-vic.

[: O ty Čier-ná Horo,
čo tak smutne sto-jíš? :]
Povedz mi len, povedz,
dze je Kovačovic?

[: Vojsko za ným ide
a gvery láduje, :]
aby jim neušiel,
veľmi ho strehuje.

[: Ja čo ty ja poviem,
ked já sama neviem, :]
chodził k nám do škoły,
tri roky jedeň den.

[: Do Mostaru prišiel,
hned tam na hrad išiel, :]
svého kapitána
též on tam už našiel.

[: Ešče on nevedzel,
kedy noc, kedy den, :]
ale sa dovedzel,
až ked bol prichyten.

[: Vitaj Kovačovic,
už zme tam obidva, :]
.....
.....

[: Ked mu ony ručky,
do želiez dávali, :]
hore do Mostáru,
na hrad odvádzali.

[: O vy Rosbachové,
nescínajte hlavy, :]
nech sa odeberem,
do téj Čiernej Hory.*)

*) »Hajduk Stojan Kovačevič žil přes 20 let jako úskok na Černé Hoře. Když byl uvězněn v Sarajevě, kníže černohorský poslal svého bratra Stanko Badaviče do Sarajeva, by mu vymohl amnestii, což se nepodařilo. Ale Kovačevič vyprostil se z řetězu, ke zdi přikovaného a prchl. Bylo mu tehdy 45 let.« (Poznámku vypsal sběratel p. Al. Doufalík z »Našince« ze dne 29. prosince 1875.)